

Datum van inontvangstneming : 26/08/2025

Zaak C-497/25*

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

21 juli 2025

Verwijzende rechter:

Administratīvā rajona tiesa (Letland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

21 juli 2025

Verzoekende partij:

UAB Maxima LT

Verwerende partij:

Valsts ieņēmumu dienests

Voorwerp van het hoofdgeding

Beroep van verzoekster in het hoofdgeding (UAB Maxima LT) waarvan in eerste aanleg wordt kennisgenomen door de Administratīvā rajona tiesa (bestuursrechter in eerste aanleg, Letland) en dat ertoe strekt de Valsts ieņēmumu dienests (nationale belastingdienst, Letland; hierna: „VID”) te veroordelen tot instelling van de raadgevende commissie voor geschilbeslechting waarin wordt voorzien in richtlijn (EU) 2017/1852 en in de likums „Par nodokļiem un nodevām” (Letse wet inzake belastingen en heffingen), met het oog op de beslechting van een geschil inzake de vermeende dubbele heffing van vennootschapsbelasting, in Letland en Nederland, over een transactie betreffende de eigendomsoverdracht van een aantal in Letland gelegen onroerende zaken.

* Procestaal: Lets.

Aard en voorwerp van het verzoek om een prejudiciële beslissing

De verwijzende rechter verzoekt overeenkomstig artikel 267 VWEU om de uitlegging van respectievelijk artikel 2, lid 1, onder c), artikel 6, lid 1, onder b), en artikel 16, lid 7, van richtlijn 2017/1852 betreffende mechanismen ter beslechting van belastinggeschillen in de Europese Unie, waarbij hij vraagt a) of het feit dat een specifieke transactie is onderworpen aan de belastingregimes van twee lidstaten, waarbij die inkomsten in een van die lidstaten zijn vrijgesteld van de belasting, ook dubbele belasting vormt, b) of de bevoegde autoriteit van een van de twee lidstaten verplicht is een raadgevende commissie in te stellen wanneer de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten geen overeenstemming hebben bereikt over de wijze waarop het geschil in onderling overleg kan worden beslecht, en c) of de belanghebbende, wanneer de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten geen overeenstemming hebben bereikt over de juiste uitlegging en toepassing van het bilaterale belastingverdrag, desalniettemin het recht heeft om te verzoeken om de instelling van een raadgevende commissie.

Prejudiciële vragen

Aan het Hof van Justitie [van de Europese Unie] worden de volgende prejudiciële vragen voorgelegd:

- 1) Moet artikel 6, lid 1, onder b), van richtlijn 2017/1852 aldus worden uitgelegd dat de bevoegde autoriteit van een lidstaat verplicht is om op verzoek van de belanghebbende een raadgevende commissie in te stellen wanneer de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten de door de belanghebbende ingediende klacht hebben aanvaard, maar geen overeenstemming hebben bereikt over de beslechting van het geschilpunt in onderling overleg binnen de in artikel 4, lid 1, [van diezelfde richtlijn] vastgestelde termijn?
- 2) Moet het begrip „dubbele belasting” in artikel 2, lid 1, onder c), van richtlijn 2017/1852 aldus worden uitgelegd dat er in omstandigheden als die in casu ook sprake is van dubbele belasting wanneer inkomsten zijn onderworpen aan de belastingregimes van twee lidstaten, maar in een van die lidstaten van de belasting zijn vrijgesteld?
- 3) Indien het antwoord op de tweede vraag ontkennend luidt, moet artikel 16, lid 7, van richtlijn 2017/1852 dan aldus worden uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaten in omstandigheden als die in casu de belanghebbende, binnen de grenzen van hun beoordelingsbevoegdheid, de toegang tot een raadgevende commissie voor geschilbeslechting niet mogen weigeren wanneer zij geen overeenstemming hebben bereikt over de juiste uitlegging en toepassing van het bilaterale belastingverdrag, waarvan op zijn beurt afhangt welke staat gerechtigd is de inkomsten te belasten?

Aangevoerde bepalingen

Bepalingen van nationaal recht

[Likums par nodokļiem un nodevām] (wet inzake belastingen en heffingen) (*Latvijas Vēstnesis* nr. 26 van 18 februari 1995), hoofdstuk XV: „Beslechting van geschillen met de bevoegde autoriteiten van andere lidstaten van de Europese Unie betreffende de uitlegging en de toepassing van internationale verdragen tot afschaffing van dubbele belasting van inkomsten en vermogen” (zoals gewijzigd bij de wet van 17 oktober 2019, welke van kracht is met ingang van 23 oktober 2019), met name artikel 119, artikel 120, leden 1 en 5, artikel 121, leden 1 en 4, artikel 123, lid 1, punt 2, en artikel 132, lid 5

Uzņēmumu ienākuma nodokļa likums (wet op de vennootschapsbelasting) (*Latvijas Vēstnesis* nr. 156 van 8 augustus 2017): artikel 5, lid 1, punt 2, en lid 2

Bepalingen van Unierecht

Richtlijn (EU) 2017/1852 van de Raad van 10 oktober 2017 betreffende mechanismen ter beslechting van belastinggeschillen in de Europese Unie (PB 2017, L 265, blz. 1): artikel 1, artikel 2, lid 1, onder c), artikel 3, leden 1 en 5, artikel 4, leden 1 en 3, artikel 6, lid 1, onder b), artikel 16, lid 7, en overwegingen 1 tot en met 6 en 9

Bepalingen van internationaal recht

Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Letland tot het vermijden van dubbele belasting en het voorkomen van het ontgaan van belasting (*Latvijas Vēstnesis* nr. 151 van 28 december 1994; ondertekend te Den Haag op 14 maart 1994 en in werking getreden op 29 mei 1995) (hierna: „verdrag”): artikel 6, lid 2, en artikel 13, leden 1 en 4

Aangehaalde rechtspraak

Rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie

Arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 6 oktober 2021, Consorzio Italian Management en Catania Multiservizi/Rete Ferroviaria Italiana (C-561/19, EU:C:2021:799, punt 28)

Korte beschrijving van de feiten en van het hoofdgeding

- 1 Lincoln Land Erste B.V., een in Nederland opgerichte vennootschap (waarvan verzoekster, UAB Maxima LT, een in Litouwen opgerichte vennootschap, de huidige rechtsopvolger is), heeft op 20 mei 2020 haar deelnemingen in het

maatschappelijk kapitaal van 13 in Letland opgerichte vennootschappen verkocht aan de Letse vennootschap SIA MAXIMA Latvija.

- 2 Aangezien in Letland gelegen onroerende zaken meer dan 50 % van de waarde van de activa van twaalf van die vennootschappen vertegenwoordigden, heeft de koper, SIA MAXIMA Latvija, op aanbeveling van de VID en overeenkomstig artikel 5, lid 1, punt 2, juncto [artikel 5,] lid 2, van de wet op de vennootschapsbelasting, een bedrag ten belope van 3 % van de verkoopprijs ingehouden uit hoofde van vennootschapsbelasting.
- 3 In het besef dat de verkooptransactie van deze deelnemingen een risico van dubbele belasting – in Letland en Nederland – met zich meebracht, heeft de Nederlandse vennootschap Lincoln Land Erste B.V. de VID op 20 juli 2020 geïnformeerd over haar communicatie met de bevoegde autoriteit in Nederland.
- 4 Aangezien de standpunten van de autoriteiten ter zake uiteenliepen, heeft de VID bij besluit van 8 maart 2021 de procedure voor onderling overleg ingeleid.
- 5 Op 11 maart 2024 heeft de VID verzoekster overeenkomstig artikel 4, lid 3, van richtlijn 2017/1852 meegedeeld dat er binnen de termijn van drie jaar geen overeenstemming met de bevoegde autoriteit in Nederland over het geschilpunt was bereikt. Volgens de VID is in de loop van die procedure geen bewijs ontvangen waaruit zou blijken dat over de betreffende inkomsten in Nederland belasting wordt geheven.
- 6 Op 22 april 2024 heeft verzoekster de VID op grond van artikel 123 van de wet inzake belastingen en heffingen verzocht om de instelling van een raadgevende commissie voor geschilbeslechting (hierna: „commissie”). Volgens verzoekster had een vertegenwoordiger van de Nederlandse belastingdienst bevestigd dat de transactie onder het Nederlandse belastingregime viel. Volgens Nederland is de door de VID toegepaste vennootschapsbelasting niet verenigbaar met het verdrag. In de opvatting van Nederland kan de overdracht van deelnemingen in het maatschappelijk kapitaal [van vennootschappen] niet worden aangemerkt als een vervreemding van onroerende zaken in de zin van artikel 13, lid 1, van het verdrag, maar is artikel 13, lid 4, van het verdrag van toepassing, waarin is bepaald dat voordelen die worden verkregen uit de verkoop van alle andere goederen dan die bedoeld in de leden 1, 2 en 3 van dat artikel, slechts belastbaar zijn in de staat waarvan verkoper van die goederen inwoner is.
- 7 Bij besluit van 31 juli 2024 heeft de VID, als definitief administratief besluit, het verzoek van verzoekster afgewezen op basis van artikel 132, lid 5, van de wet inzake belastingen en heffingen, op dezelfde gronden als die welke de VID had aangevoerd in verband met de beëindiging van de procedure voor onderling overleg: aangezien de verkoop van de deelnemingen in Nederland was vrijgesteld van de belasting, was er in dit geval geen sprake van dubbele belasting.

- 8 Verzoekster heeft de verwijzende rechter verzocht de VID te gelasten tot het instellen van de commissie omdat die verplichting zou voortvloeien uit artikel 123, lid 1, van de wet inzake belastingen en heffingen.
- 9 De VID verzet zich tegen die vordering, waarbij hij onderstreept dat dubbele belasting een voorafgaande voorwaarde is voor de instelling van de commissie en dat dit geval, daar de inkomsten van de Nederlandse ingezetene in Nederland zijn vrijgesteld van de belasting, niet als zodanig kan worden aangemerkt.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 10 Verzoekster betoogt dat de inkomsten uit de verkoop van de deelnemingen, die zijn opgenomen in de winst- en verliesrekening van Lincoln Land Erste B.V. voor de vennootschapsbelasting over 2020, naar Nederlands belastingrecht weliswaar waren vrijgesteld omdat aan bepaalde voorwaarden was voldaan, maar dat indien dat niet het geval was geweest, zich de situatie zou hebben voorgedaan dat zowel in Letland als in Nederland vennootschapsbelasting over die inkomsten zou zijn geheven. In de opvatting van verzoekster is richtlijn 2017/1852 ook van toepassing wanneer een lidstaat een vrijstelling van de belasting verleent of een nultarief toepast.
- 11 Ten aanzien van het voorwerp van de transactie, te weten de verkoop van deelnemingen in vennootschappen waarvan meer dan 50 % van de waarde van de activa wordt vertegenwoordigd door in Letland gelegen onroerende zaken, heeft verzoekster opgemerkt dat in artikel 6, lid 2, van het verdrag duidelijk wordt omschreven wat onder „onroerende zaken” moet worden verstaan. Als Letland het begrip „onroerende zaken” had willen uitbreiden tot vermogenswinsten op zaken die primair een onroerend karakter hebben, zou een verduidelijking met die strekking zijn opgenomen in artikel 13 van het verdrag, zoals ook is gebeurd in andere door Letland gesloten belastingverdragen. Volgens verzoekster heeft de VID niet onderbouwd waarom hij het begrip „onroerende zaak” uitlegt in overeenstemming met een andere bepaling van de wet op de vennootschapsbelasting (artikel 5, lid 2).
- 12 Volgens verzoekster moet de commissie worden ingesteld om een geschilpunt over de uitlegging van bepaalde verdragsbepalingen te beslechten, omdat in haar optiek, specifieke voorbehouden daargelaten, een staat de regels van een internationaal verdrag niet kan uitleggen aan de hand van zijn eigen rechtsregels.
- 13 Verzoekster is van mening dat de VID, door haar verzoek tot instelling van de commissie af te wijzen, daarmee ook door het primaire Unierecht gewaarborgde rechten heeft beperkt, inzonderheid het recht van vrij verkeer van kapitaal (artikel 63 VWEU) en het recht van vrijheid van vestiging (artikel 49 VWEU).
- 14 De VID stelt zich op het standpunt dat de belasting in dit geval verschuldigd is in Letland, conform artikel 5, lid 1, punt 2, van de wet op de vennootschapsbelasting, dat bepaalt dat het bedrag van de vennootschapsbelasting moet worden

ingehouden op de tegenprestatie voor de verkoop van in Letland gelegen onroerende zaken. Volgens lid 2 van dat artikel omvat de tegenprestatie voor de verkoop van in Letland gelegen onroerende zaken, indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan, ook inkomsten uit de verkoop van aandelen of andere effecten die deel uitmaken van het maatschappelijk kapitaal van in Letland of in een ander land opgerichte vennootschappen. Volgens artikel 6, lid 2, van het verdrag heeft de uitdrukking „onroerende zaken” de betekenis welke zij heeft volgens de wetgeving van de verdragsluitende staat waarin de desbetreffende zaken zijn gelegen. Bijgevolg kan Letland deze belasting in de optiek van de VID heffen overeenkomstig artikel 13, lid 1, van het verdrag, dat bepaalt dat vermogenswinsten die door een inwoner van een verdragsluitende staat zijn verkregen uit de verkoop van onroerende zaken zoals bedoeld in artikel 6 en die zijn gelegen in de andere staat, in die andere staat mogen worden belast. Daar voegt de VID aan toe dat er volgens de door de bevoegde autoriteit in Nederland (per e-mail) verstrekte informatie geen sprake is van dubbele belasting van de litigieuze inkomsten.

Motivering van de prejudiciële verwijzing

- 15 In de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie is erkend dat het bij artikel 267 VWEU ingevoerde prejudiciële mechanisme ervoor dient te zorgen dat het Unierecht in alle omstandigheden dezelfde werking heeft in alle lidstaten en dat divergenties bij de uitlegging van het Unierecht dat de nationale rechterlijke instanties dienen toe te passen, moeten worden voorkomen. De nationale rechterlijke instanties bezitten de meest uitgebreide bevoegdheid, zo niet de verplichting, om zich tot het Hof van Justitie van de Europese Unie te wenden indien zij menen dat een bij hen aanhangige zaak vragen opwerpt die een uitlegging of een beoordeling van de geldigheid van bepalingen van Unierecht verlangen waarover zij een beslissing moeten nemen (zie bijvoorbeeld zaak C-561/19, *Consorzio Italian Management en Catania Multiservizi/Rete Ferroviaria Italiana*, C-561/19, EU:C:2021:799, punt [28]).
- 16 In casu twijfelen noch de [Administratīvā rajona] tiesa, noch de partijen bij de bestuursrechtelijke procedure eraan dat de bepalingen van richtlijn 2017/1852 in Letland naar behoren zijn omgezet.

Tegelijkertijd zijn tussen de partijen bij de bestuursrechtelijke procedure meningsverschillen gerezen over de werkingssfeer van richtlijn 2017/1852, de juiste uitlegging van het begrip „dubbele belasting” zoals gedefinieerd in artikel 2, lid 1, onder c), van richtlijn 2017/1852 en de vraag of een staat, wanneer deze er niet in slaagt om in de procedure voor onderling overleg overeenstemming te bereiken, de onontkoombare verplichting heeft om op verzoek van de belanghebbende een raadgevende commissie in te stellen.

De verwijzende rechter heeft geen toepasselijke rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake de uitlegging van richtlijn 2017/1852 en de

daarin vervatte begrippen gevonden en heeft daarom besloten om, ten behoeve van de juiste beslechting van de zaak, een prejudiciële verwijzing in te dienen bij het Hof van Justitie van de Europese Unie. De verwijzende rechter hoopt dat Nederland zal deelnemen aan de behandeling van de aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voorgelegde vragen, omdat hij, zoals de zaken er nu voor staan, behalve via [de VID] geen zekerheid omtrent het standpunt van Nederland in dit geschilpunt (in meer algemene zin) of informatie over het Nederlandse nationale rechtskader kan verkrijgen.

- 17 In de onderhavige zaak moet de [Administratīvā rajona] tiesa een procedurele vraag onderzoeken, namelijk of [de VID] in de onderhavige feitelijke en juridische omstandigheden terecht heeft geweigerd een raadgevende commissie in te stellen.

Zoals [de VID] in deze zaak heeft bevestigd, is er tussen Letland en Nederland in de procedure voor onderling overleg geen overeenstemming bereikt over de toepassing van de bepalingen van het verdrag inzake de vervreemding van deelnemingen die in hoofdzaak bestaan uit in de andere staat gelegen onroerende zaken.

Volgens verzoekster was [de VID] in die omstandigheden, ingevolge artikel 123, lid 1, punt 2, van de wet inzake belastingen en heffingen, waarbij de bepalingen van artikel 6, lid 1, onder b), van richtlijn 2017/1852 zijn omgezet, verplicht om op verzoek van verzoekster, de belanghebbende, een raadgevend comité in te stellen.

De verwijzende rechter is *prima facie* geneigd om verzoekster in het gelijk te stellen, in de zin dat volgens artikel 6, lid 1, onder b), van richtlijn 2017/1852 de bevoegde autoriteit van een lidstaat verplicht is om op verzoek van de belanghebbende een raadgevende commissie in te stellen wanneer de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten de door de belanghebbende ingediende klacht hebben aanvaard, maar geen overeenstemming hebben bereikt over de beslechting van het geschilpunt in onderling overleg. Dat kan worden opgemaakt uit het werkwoord dat in die regel wordt gebruikt, „stellen [...] in”, en uit overweging 6, waarin wordt verklaard dat indien binnen een bepaalde termijn geen overeenstemming wordt bereikt, de zaak moet worden behandeld in het kader van een geschilbeslechtsprocedure.

Dit is ook in overeenstemming met het doel waarvoor richtlijn 2017/1852 is vastgesteld. Zoals de Europese Commissie in haar voorstel heeft opgemerkt, kunnen, ook als de tussen de lidstaten gesloten overeenkomsten en verdragen reeds mechanismen voor geschillenbeslechting omvatten, de rechtszekerheid en de voorspelbaarheid op het niveau van de belastingplichtige alleen worden verzekerd door middel van een gemeenschappelijke regeling die in een duidelijke resultaatsverplichting voor de lidstaten voorziet. In het voorstel van de Commissie wordt een grotere rol toegekend aan belastingplichtigen, die het recht zullen krijgen om, mits aan bepaalde criteria is voldaan, de instelling van

beslechtsmechanismen te eisen, meer informatie over de procedure zullen ontvangen en de zekerheid zullen hebben dat de lidstaten tot bindende resultaten moeten komen. In haar uiteenzetting van de te volgen procedures preciseert de Commissie dat indien de procedure voor onderling overleg zou mislukken, automatisch een geschilbeslechtsprocedure wordt ingeleid die moet uitmonden in een bindend en dwingend eindbesluit van de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaten.

In het licht van het voorgaande dient de verwijzende rechter een prejudiciële verwijzing in aangaande de juiste uitlegging van artikel 6, lid 1, onder b), van richtlijn 2017/1852.

- 18 Tegelijkertijd heeft [de VID], in het kader van zijn weigering om een raadgevende commissie in te stellen, verwezen naar artikel 132, lid 5, van de wet inzake belastingen en heffingen, waarbij artikel 16, lid 7, van richtlijn 2017/1852 is omgezet. Volgens die regel kan een lidstaat de toegang tot de geschilbeslechtsprocedure van geval tot geval weigeren wanneer een geschilpunt geen betrekking heeft op dubbele belasting.

Dat het geschilpunt geen betrekking heeft op dubbele belasting, is derhalve een onontkoombare voorwaarde voor de toepassing van die uitzondering. De relevante vraag in deze zaak is bijgevolg hoe het begrip „dubbele belasting” in artikel 2, lid 1, onder c), van richtlijn 2017/1852 moet worden uitgelegd.

Zoals kan worden opgemaakt uit de hierboven uiteengezette feiten, is er volgens [de VID] alleen sprake van dubbele belasting wanneer dezelfde belastbare inkomsten of vermogensbestanddelen van een belastingplichtige in twee of meer lidstaten daadwerkelijk worden belast. Verzoekster stelt daar tegenover dat de werkingssfeer van richtlijn 2017/1852 ruimer is en dat dubbele belasting ook de situatie omvat dat dezelfde inkomsten in twee of meer lidstaten zouden kunnen worden belast.

Prima facie neigt de [Administratīvā rajona] tiesa tot het standpunt van verzoekster dat de werkingssfeer van richtlijn 2017/1852, en van het begrip „dubbele belasting” in artikel 2, lid 1, onder c), van die richtlijn, ruimer is.

Dit wordt bevestigd door het onderwerp en de werkingssfeer van richtlijn 2017/1852 zoals omschreven in artikel 1 van die richtlijn, waarin wordt bepaald dat bij de richtlijn voorschriften worden vastgesteld met betrekking tot een mechanisme ter beslechting van geschillen tussen lidstaten welke ontstaan naar aanleiding van de uitlegging en toepassing van overeenkomsten en verdragen die voorzien in de afschaffing van dubbele belasting op inkomsten en, waar van toepassing, op vermogen. Ook in de considerans (overwegingen 1 tot en met 6) wordt bij herhaling verwezen naar de doelstelling om te zorgen voor een doeltreffende beslechting van geschillen met betrekking tot de uitlegging en toepassing van bilaterale belastingverdragen teneinde rechtszekerheid en een vriendelijk bedrijfsklimaat voor investeringen te waarborgen.

In het licht van deze doelstelling is de [Administratīvā rajona] tiesa ook de opvatting toegedaan dat de definitie van „dubbele belasting” in artikel 2, lid 1, onder c), van richtlijn 2017/1852 aldus moet worden uitgelegd dat deze ook gevallen omvat waarin dezelfde belastbare inkomsten zijn onderworpen aan de belastingregimes van twee of meer lidstaten. Verzoekster betoogt terecht, althans prima facie, dat bilaterale belastingovereenkomsten tussen lidstaten de heffingsbevoegdheid niet uitbreiden, maar enkel bestaande heffingsbevoegdheden tussen lidstaten verdelen, waardoor rechtszekerheid bij grensoverschrijdende transacties wordt gewaarborgd en dubbele belasting van inkomsten wordt voorkomen. Het feit dat bepaalde inkomsten in de ene lidstaat een belastingvrijstelling genieten, zou de andere lidstaat geen heffingsbevoegdheid mogen verlenen.

Deze bredere uitlegging van het begrip wordt ook ingegeven door het feit dat de richtlijn volgens het oorspronkelijke voorstel van de Europese Commissie niet van toepassing zou zijn op inkomsten of vermogensbestanddelen die bij nationale regels zijn vrijgesteld van belasting of waarop krachtens nationale regels een nultarief wordt toegepast. De thans geldende tekst voorziet echter niet in een dergelijke uitzondering op de toepassing van richtlijn 2017/1852.

Aangezien in de definitie van het begrip „dubbele belasting” in artikel 2, lid 1, onder c), van richtlijn 2017/1852 niet wordt verwezen naar nationaal recht, moet dit begrip worden opgevat als een autonoom begrip van Unierecht. Het is over dit begrip dat de verwijzende rechter een prejudiciële verwijzing indient teneinde de juiste verduidelijking van de inhoud ervan te vernemen.

- 19 Ook als het begrip „dubbele belasting” restrictief moet worden uitgelegd en uitsluitend van toepassing is op de gevallen die uitdrukkelijk in de regel worden vermeld, in de zin dat de belastingplichtige in twee of meer lidstaten daadwerkelijk een financiële druk ondervindt ten aanzien van dezelfde belastbare inkomsten, zal de vraag naar de grenzen van de discretionaire bevoegdheid van de bevoegde autoriteit om het in artikel 16, lid 7, van richtlijn 2017/1852 bedoelde besluit vast te stellen en te rechtvaardigen in casu nog steeds aan de orde zijn.

Volgens deze regel kan een lidstaat de toegang tot de geschilbeslechtsingsprocedure van geval tot geval weigeren wanneer een geschilpunt geen betrekking heeft op dubbele belasting. De uitdrukking „kan weigeren” suggereert dat de lidstaat in deze kwestie discretionaire bevoegdheid heeft en ook de mogelijkheid heeft om de belanghebbende de toegang tot de geschilbeslechtsingsprocedure niet te weigeren wanneer een geschil geen betrekking op dubbele belasting heeft. Met andere woorden: de geschilbeslechtsingsprocedure kan ook worden toegepast op een breder scala aan geschilpunten tussen lidstaten bij de uitlegging en toepassing van overeenkomsten en verdragen. Deze uitlegging zou ook in overeenstemming zijn met het door de [Administratīvā rajona] tiesa in het vorige punt van deze beslissing uiteengezette standpunt dat de werkingssfeer van richtlijn 2017/1852 ruimer is en de beslechting van geschillen tussen lidstaten omvat wanneer die geschillen voortvloeien uit de

uitlegging en toepassing van overeenkomsten en regelingen die voorzien in de afschaffing van dubbele belasting van inkomsten en, in voorkomend geval, van vermogen. Dat zou op zijn beurt betekenen dat het besluit van de bevoegde autoriteit in zulke gevallen niet arbitrair mag zijn en naar behoren moet worden gemotiveerd.

In casu bestaat er, zoals uit de feiten kan worden afgeleid, tussen de lidstaten geen overeenstemming over het voorwerp van de transactie in kwestie (onroerende zaken of deelnemingen in vennootschappelijk kapitaal die uit onroerende zaken bestaan) en welke regel van het verdrag daarop van toepassing is. Van het antwoord op die vraag hangt op zijn beurt af welke staat krachtens het verdrag gerechtigd is om de uit de vervreemding verkregen inkomsten te belasten.

Zoals verzoekster terecht, althans prima facie, opmerkt, is hier sprake van een relevant geschilpunt tussen de lidstaten dat niet onopgelost kan blijven. Dat zou in strijd zijn met de in overweging 5 van richtlijn 2017/1852 uiteengezette doelstelling om een doeltreffend en efficiënt kader voor de beslechting van belastinggeschillen in te voeren dat voor rechtszekerheid en een bedrijfsvriendelijk klimaat voor investeringen zorgt. In een ruimere context raakt het geschilpunt ook aan de door het primaire recht van de Unie gewaarborgde rechten inzake het vrije verkeer van kapitaal en de vrijheid van vestiging, evenals aan de mogelijkheden tot effectieve bescherming van die rechten, voor het waarborgen waarvan, volgens overweging 9 ervan, richtlijn 2017/1852 is vastgesteld.

In het licht van het voorgaande dient de verwijzende rechter een prejudiciële verwijzing in betreffende de juiste uitlegging, in de feitelijke omstandigheden van de zaak, van het bepaalde in artikel 16, lid 7, van richtlijn 2017/1852.